

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer del Arch del Teatro.
entre 'ls núm. 21 y 23.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26, y Rambla de' Mitj, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes. 4 rals.

FORA DE BARCELONA:

Trimestre. 12 rals.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMMANA.

(Si Déu vol.)

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

lo 1.er de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

LA REBOTIGA.

La rebotiga es esquifida, y del poch espay que t'encara n'prenen un bon tros quatre armaris raconers pintats de vermell.

Al mitj hi ha una taula de noguera tapada ab una bayeta verda, ribetejada de groch.

Sobre la taula una gran llumanera, de quatre brochs ab pámpol vert, sa campaneta y sas moquetas.

En una repisa hi ha un caputxi de cartró que 's posa y trau la caputxa, segon si 'l temps es sech ó humit, y en los quatre panys de paret altres tants quadros ab march de caoba y claus romans en sos ánguls, quadros que representan lo siti de Girona, la entrada dels francesos á Tarragona, la batalla del Bruch y la tornada á Espanya de Fernando VII.

Sota la taula hi ha un braser ab sa pala. Tots los objectes de metall brillan com si fossen nous, y en sos bisells y racons encara si coneix la polsina del guix parrell ó de la banya de cervo ab que diariament se fregan.

Prop del braser hi ha cinch cadiras de brassos ab assientó y respallier de cuero, subjectats ab grossos claus dellautó, que al mateix temps constitueixen son adorno.

L'amo de la casa es lo senyor Eufresi, dich lo doctor en farmacia D. Eufresi, home ex-patriota, realista, casat, de xexanta dos anys, que t'è la barba molt forta y s'afaita cada dia per decoro de la facultat.

Son tres cuarts de vuit, y la rebotiga, com si tingues fisionomia humana, sembla qu'espera á algú.

En una safata negra hi ha sobre la taula mitja dotsena de gots y en lo braser una cafetera ab aygua.

Don Eufresi, trau un rellotje de plata, mira l'hora, obra la vidriera que dona á la botiga y passant lo bras per la obertura, diu al practicant.

—*Lagenam syrapi citrei ad usum domesticum conditam.*

Lo practicant se aixeca ab viva sollicitut, y de un armariet baix que está darrera del taulell, ne trau una am-

polla y la dona al doctor, que l'hi pren, y torna á tancar la vidriera.

Se mira l'ampolla contra claror, la destapa, la ensuma, se tira una gota de aixarop al palmell de la ma, llepa, y paladeja ab cara de home satisfet.

En aquest punt se sent un bastó picant á terra y una tosseta, y entra embossat fins als ulls, ab barretina negra y barret fins á las orellas un tertuliant.

—Santa nit tinga, senyor Doctor.

—Molt bona nit. Vamos, que avuy vosté es lo primer, senyor Nofre. Ja veig que aquesta tos se va estobant.

—Si senyor, gracias á Déu.

—Ja li tinch amanit l'aixaropet.

—Visca molts anys, senyor Eufresi. Ara aviat vindrá lo senyor Quim. L'he deixat á la cantonada parlant ab son gendre. Mirissel, aquí 'l tenim.

Ab lo senyor Quim, n'entra un altre. Tots son casi bè de la mateixa edat.

Ja son cinch, s'assentan; l'un acosta 'ls peus al braser, l'altre las mans. Lo senyor Eufresi agafa la pala y dona una remenadeta.

L'un diu: —¡Ajá!

L'altre: —¡Ah! Aquesta escalforeta retorna.

Toca un quart de nou.

—¿Senten? diu lo senyor Quim, avuy dia tot va desballestat. Al Pi toca un quart de nou, jo vaig ab lo rellotje de Santa Maria y tinch las vuit y dotse.

—Jo vaig bè y tinch las vuit y tretse.

—Jo avansó; perque tinch las vuit y disset...

Crach... crach... crach... Tothom tanca lo rellotje. La rebotiga queda en silenci.

Lo doctor t'è agafada la pala entremitj de dos dits y la fa balandrejar al compas de la péndula de la botiga.

Lo senyor Nofre tus.

Immediatament l'apotecari agafa la cafetera, tira un bon raig d'aygua al got y hi deixa cáurer un rajolí de aixarop.

—Tinga, senyor Nofre, tinga y bega... ja la acabarem aquesta tos; no tinga pòr.

Lo senyor Nofre beu. Tots se 'l miren.

Lo senyor Quim pregunta al del costat:

—¿Qu' es cert que volen tirar á terra las casas vellas de la Plassa del Angel?

—No ho sé, perque no he vist encara 'l diari, pero jo, del modo que van las cosas, crech qualsevol disbarat.

Altres silenci.

L'apotecari pren un pols de tabaco, allarga la capsas als altres y tots ne prenen.

—¡Achim! —¡Achim! —¡Achim!

—¡Jesus! —¡Jesus! —¡Jesus!

Y tornan á callar.

Al cap de una bona estona l'apotecari badalla y 's fa creus á la boca.

Despres estira las camas y repantxigantse, dona un cop á cada bras de la cadira y diu:

—Endemés, si senyor... aquet món es un món de monas.

Lo senyor Nofre riu y entre dos cops de tos diu:

—¡Ejem! ¡ejem! Lo doctor sempre está de broma. ¡Ejem!

Lo senyor Quim hi afejeix, ab rialleta de malicia:

—Ja ho pot dir. ¡Qui pogues plorar ab los seus ulls!

Y tots rihuen, y l'apotecari riu també y replica:

—Home, alguna se'n ha de dir per passar lo rato.

Passa un'altra estona y un que fins llavors ha callat, se remena en la cadira, se tira endavant, se moca, y comensa:

—Ahí vaig anar á donar una volta, perque feya bon sol, y ¡ay Senyor! com se torna Barcelona! Vaig véurer una botiga nova de apotecari, que, com hi ha món, me pensaba qu'era de perruquer. ¡Quina cosa més informal! ¡Uns homens ab unas barbassas! y unas capsetas, que semblan per posarhi sabó ó confitures.

—¡Oh! diu animantse l'apotecari, avuy en dia, las farmacias semblan casas de quinquillaires; no inspiran aquell respecte de avans, vull dir que no son serias com correspon. Desenganyinse, senyors, tòt lo del nostre temps despareix. ¡Vosté parla de las farmacias! Pero ¿y la formacopea

clàssica? ¿ahont es? La major part dels nostres apotecaris no tenen més que futesas compradas a Fransa. Molta monada genten? tòt mòlt bonich, mòlt bèn embolicadet, aixó sí; pero aquella antiga confiança en la autenticitat del medicament, aquella convicció íntima, evident, del farmacéutich concientsut, que feya los preparats per sas pròpias mans, tòt se n' anat a rodar; y es una vergonya que 'l govern s' ho miri ab tanta indiferència; perque aquest punt es dels principals.

—Ja ho crech, diu lo senyor Nofre tussint, ¡carat! lo primer de tòt es la salut.

—Si podian véurer, diu l'apotecari, si podian véurer los estragos que l'empirisme ha fet aquest últim cólera, s' esgarriarian.

—Uy! Uy! Uy! ja ho pot dir.

—A un del costat de casa li varen recepat una cosa que jo no la havia sentida anomenar en ma vida, y lo endemà ja se l'enduyan cap al cementiri.

Lo senyor Quim, que se havia estat ab las mans encrehuadas sobre 'ls genolls, entretenintse en fer rodar los dits pòlzers l'un sobre l'altre, pren la paraula mòlt solemnement y diu:

—Jo sempre 'm recordaré del any vintitres. Me sembla qu' es avuy que 'l pare, que al cel sia, alló, quant va tornar lo rey y tot se va posar com estava avans; lo mèu pare, Dèu lo perdó, me va preguntar un dia sortint de véurer la parada: «¿noy, qué t' en sembla de aixó?» Y jo, essent un bordegàs, que encara no havia cumplert los vinticinch anys, li vaig respóndrer: «Pare, aixó va malament.» Y lo cert es, que desde llavors ensà, cada dia anem pitjor.

—¡Oh! vosté va dir una veritat com un temple, senyor Quim.

—¡Y tal!

—¡Jo ho crech!

Lo senyor Quim está plé de vanitat pèls elogis que li tributan, pero fa 'l paperot y diu:

—¡Ps...! Un prou veu las cosas, sino que de vegadas y segons ahont, no tòt se pot dir; que si un hom, ab la experiència que tè, pogués parlar...! Ja 's dich que aquella expressió la vaig dir lo any vintitres.—Vaja, senyors, son tres cuarts de nou tocats: un cop fet y fet, ja será hora de sopar. Passinho bè.

—Bona nit, senyor Quim.—Santa nit tinga.—Deu lo guard de mal.—Bona nit y bon' hora.

—També, 'ns haurem de anar, diu lo senyor Nofre.

—¿Tan aviat?

Aixís pòch mes ó menos se fá y desfá cada dia la tertulia de la rebotiga.

Altras nits parlan de la tartana de En Roten, de En Cantillon y del Conde-Espanya, que aixís lo anomenan, de En Badiali, de En Remorini, y de La Straniera.

Mòlt sovint de las contribucions y mes sovint encara, del fret y la calor y del preu dels ciurons, del oli y de la carn.

Pero sempre parlan poch, y cada nit hi ha la tòt del senyor Nofre, lo xiste del apotecari y la frase sentenciosa del senyor Quim.

Aquestas tertulias se van acabant. Los homens de aquell temps y de sas costums fan lo mateix camí que las llumeneras de quatre brochs: passen.

L'apotecari cada nit se despedeix del senyor Nofre dihentli:

—Seguesca ab los juleps y lo aixarop; y ja la acabarem aquesta tòt. Abridges, abridges bè.

Un dia li aniran a dir que la tòt ha acabat ab lo senyor Nofre: ell replicará: «fa vuit dias que me 'l veyia mort,» y se acabarà la tertulia de la rebotiga.

X.

MARINESCA.

LA PESQUERA.

Devant d'aquell negre que hi ha baix la riba s'hi gronxan llanxetas com closclas de nou.

—¿Que aném donchs saladà?

—Anem noy y tibal!

Barquer que ja boga, te barca que 's mou.
Lo rem puja y baixa, la llanxa camina;
la font del Neptuno ja deix com recort;
ja 's deixa llisquenta, detras la matxina,
ja passa las dragas, ja es fora del port.
Allá, cent barquetas pescant a l'encesa,
la llanxa ne voltan que allí sol parà:
y mentres festejan promés y promesa,
pescant, los perfuman d'asquè y de quitrà.

Com si fos dona
d' algun sereno
—¡Oh nit serena!—
Diu lo donzell.
La lluna, quasi
vessant de plena,
en lo cel brilla
com un pagell.

¡Ay mira, mira
vols de xanguet!

Reflecta l' aigua
que a sos ulls balla
de dalt muralla
tots los fanals:
y aixó y las teyas,
junt ab la lluna
mostran a l' una
dos sers cabals.

¡Ay mira, mira
Vols de varats!

Negres com musclos
son los ulls d' ella,
brill com d' estrella
tenen tots dos.
Ell a la nina
diuli la hermosa,
ella amorosa
diuli lo hermós.

¡Ay mira, mira;
vaya quin pop!

—Com jo diu xosa,—
diu la promesa
de amor encesa,
—no hi ha ningú.—
Y 'l promés dantli
duas besadas
li diu.—M' agradas
y 'm caso ab tú.—

¡Ay mira, mira
ja hem pescat llust!

Issan velas y a la platxa;
puig lo peix ja espera 'l carro
crits de llus y de llubarro
s'ouen dins de cada buch,
y mentre 'l promés se gronxa
en brassos de sa estimada
al arrastrarse la onada
li diu sempre:—Ruuch... ruuch... ruch.

JAUME GIRALT.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

FAUST.

¡Ja ha sortit lo sant Cristo gros!

Ja torna a estar en campanya lo Faust, la ópera dels ena-

morats; la favorita de totas las nenas que han tingut promes, de totas las que 'n tenen y de totas las que 'n buscan.
Per las empreses del Liceo lo Faust es algo mes que una ópera en cinch actes: es una santa reliquia.

Quant la collita de la temporada está amenassada de mort per lo secà, l'empresari, en busca de pluja, treu lo Faust, del mateix modo que un pagés acostuma a passejar en professó alguna imatge ó la reliquia d' algun sant de confiança.

Las virtuts de la reliquia no s' han desmentit tampoch aquesta vegada perque ab lo Faust han plogut en lo Liceo dos bonas entradetas, es a dir que ben poca cosa mes hauria fet per lo pagés, lo peu de S. Narcís, l' uyal de San Climent ó l' unglia de Sta. Reparada.

Lo públich baix lo punt de vista del retraiment estabí fet un progressista pur.

Lo empresari l' hi conegué la flaca y l' hi va presentar lo Faust que era lo mateix que cridarlihi: ¡Viva l' avi!

Quant un progressista fa 'l bot y no vol votar, tòquina l' himne de Riego y si hò es de bona fe, no ho duptin, hi deixarà caurer.

La música del Faust es pel públich retret la música del himne de Riego: l' ho fa anar a las urnas.

Es a dir que aquella ópera es per lo públich de Barcelona lo Viva l' avi dels progressistas, lo desperta ferro dels Jochs florals, lo ensiamet ab quatre olivas dels desganats.

¿Quina es, donchs, aquesta ópera que ha conseguit una preferència tan marcada sobre totas las demes? ¿Quina música es aquesta que ha lograt semblant popularitat?

L' ópera es un poema: la música no es pas la paraula de 'n Gounod: per mi es la veu de 'n Goethe.

Si una de las primeras condicions de la música popular es la melodia, ¿com s' explica la popularitat del Faust que fa notable per l' ausencia casi absoluta de aquella condició? ¿Com s' explica que l' autor de la Mireille y de deu ó dotze óperas més no hagi sigut compres del públich fins que ha escrit lo Faust?

Perque fins a l' Faust Gounod havia parlat tot sol y al trobar lo Faust tan sols parla en Goethe.

Lo colosal poema que ha volgut en Gounod traduir en música, ha trobat en totas las llenguas un eco y un aplaus y ¿havia de ser la música, lo llenguatge dels serafins y dels angels, mes desagrehida que 'l llenguatge dels homens?

Gounod es un gran miniaturista; en ell tot son detalls; pero detalls correctes, acabats, primorosos. Tota la seva potencia musical se troba concentrada en la orquestració que es sempre rica de efectes nous y variats. Lo geni l' hi ha negat cantabils per la veu humana; pero la seva imaginació y 'l seu admirable talent de contrapuntista n' han trobat sempre per l' instrument que acompanya. La romanza de tenor del tercer acte pot servir de mostra: en ella s' ha de buscar la melodia en lo acompanyament del violi: no en lo tenor que canta.

Convensut l' autor del Faust de que 'l camí de la melodia no l' hi era masa trillat y que caminant per ell l' hi hauria sigut molt difícil conquistar-se una mitjana reputació, ha volgut créar un estil nou prescindint de totas las formas y abandonant completament las reglas dels antics preceptistas y en lloch de una ópera ha presentat un monstuari, un mosaich de frasses delicadissimas, brodades primorosament ab un lujo oriental de armonia fascinadora.

Gounod ha pintat un cuadro avans de dibuixarlo. Ha comensat per fer una caseta, despres ha pintat los arbres, han seguit las montanyas, mes tart un riuhet y per últim quatre núbols y s' ha trobat ab un paisatge de pura fantasia, tal volta absurd en lo conjunt; pero aixó sí, fixintse ab los detalls, ¡quina caseta! ¡quins arbres! ¡quinas montanyas! ¡quin riuhet! ¡quins núbols!

• Aqueixa riquesa de detalls indisputable en lo cuadro de 'n Gounod no s' veu a primera vista: es precis acostarsi mòlt y per acostarsi es precis que 'l march siga una mica llamatiu.

Lo march de l' Faust es lo aparato escenich.

Jo dupto molt que 'l públich de Barcelona, menos acostumat que altres públichs a semblant género de música s' hagues adonat de las bellesas de aqueixa miniatura, sens l' apetitos amaniment de las decoracions novas, de la bona direcció escénica y de la comparsaria aumentada; pero fas-

— «¿Perque tal sorpresa?»
— ¡Perque ab tu se salvará la empresa!

sinime l' favor de dirme ¿qui es capas de fer lo desmenjat
devant de aquell panorama tan variat, tan capritxos y
tant interessant?

¿Qui's resisteix á veurer un vell que's torna jove, un
dimoni que regala joyas y que aguanta capas, uns guer-
ros que fan fer tercerillas al dimoni, un jardí com lo del
General, ahont la xicota de la casa fila y juga á fet ab lo
seu xicot, uns mambrús que tornan de la guerra y la fami-
lia ls surt á rebrer, una fatxada de catedral que tot d'
un plegat ensenya 'ls dintres com una modista ben cal-
sada quant traspasa un sot y una gloria ahont se veu á la Mar-
garideta fenthi petar una bacaina tota rodejada de angelets?

Entremitj de una salsa tan suculenta lo tall hi ha de fer
precisament un paper molt secundari y sensa volguè en-
trar en lo terreno odios de las comparacions per medi d'
aquestas salsas me esplico jo l' exit mes ó menos ruidós del
bacallá y de la pota de vadella.

La unica novetat que ha ofert aquesta vegada la execu-
ció del *Faust* ha sigut en los papers de *Margarita*, *Valentin*
y *Siebel*: pero d' aquestas novetats ¡Déu ne do á quin vulga!

La señora Ribault encarregada del primer no l' interpre-
ta pas ab prou veritat. L' hi falta bastant candor. Encara
no va sortir que ja vaig coneixer que l' *Faust* ab poca em-
penteta ne tindria prou per conquerirla. Desseguida's veu
que ja está tipa de festejar ab los hereus del poble. Respecte
al cant, lo dia que hagi apres á evitar la tendencia que te
á baixar la entonació y que s' hagi fet explicar la manera de
dir certas frases, que torni que l' hi direm lo qu' ens sembla.

Lo barítono Baraldi n' ha fet un pa com unas hostias.
No pot dir faba en tota la ópera.

Ab la senyora Flory lo paper de *Siebel* ha guanyat molt;
pero al cap de vall ja sabem lo que pot guanyar un paper
com aquell avuy dia en que está tan baix tot lo paper.

En justa compensació de tota aquesta torna, lo públich te
en lo *Faust* al tenor Morini y al baix Vialletti.

Lo primer en aquesta ópera's troba com á cal sogra 'lo
cual es dir que está en lo seu terreno y com salvada la
cuestió de facultats ho salva tot perque canta y espresa
be y diu encara millor, lo publich no's cansa de aplau-
dirlo especialment en la *romanza*, que no te millora. Hi

dit *romanza* y mes be s' en deu dir *duo* perque alli hi
ha un tenor que parla y un violi que plora. Lo tenor Mo-
rini per ser just, ha de anar á mitjas de aplausos ab lo se-
nyor To que l' acompanya deliciosament.

En Vialletti... ¿Be que volen que 'ls ne parli de en Via-
letti? ¿Qué no ho saben? Com sempre: un diable artístich
y un artista endiablát.

La orquesta va estar molt be. Decididament lo nou di-
rector es un bon mestre.

La massa coral... Hi á molt que dir sobre la massa coral;
pero jo ja hi escrit prou y m' comensa á venir borla.

¡Ah! javans que m' en distregui! Poso en coneixement
del actor encarregat del paper d' *onso* que aquest any lo
trobo un poch amanerat.

BONAVENTURA GATELL.

Dos disputaban sobre si fulano era ó no era un esperit de contradicció.

—¿Què vols jugar, digué 'l que ho sostenia que, aixis qu'entra me contradiu lo primer que li dich?

—Que no?

—Que sí.

Entra lo fulano y aquell li diu:—¿No 's veritat que tu ets un esperit de contradicció?

—No senyor que no ho so.

—¿Veus qué 't deya?

Durant la guerra de Crimea va venir un francès que tenia l'encàrrech de comprar caballs. Ne compraba un á un gitano y aquet ponderaba aixins la seva mercancia.

—Vegi si es bon caball, que ab mitja hora va d' aquí á Gracia.

—Bé pero; digué l' altre que sent estranger no coneixia las distancias. ¿Quant hi ha d' aquí á Gracia?

—Ananthi per Granollers, dotce horas.

—Me 'l quedo.

LO COMPTE GUY.

Demunt la tomba lo compte
ne plora á llágrima viva;
que n' es morta sa estimada,
s' estimada Marguerida.

Al monastir de Pedralves
cada nit lo compte arriba,
cada nit plora en la tomba
de sa aymada Marguerida.

Cada jorn al náixer l' auba
va lo seu patge y lo avisa,
mes un jorn, no 's troba 'l compte
plorant á sa Marguerida.

¿Ahont será lo bon compte?
L' un lo cerca, l' altre 'l crida,
y 'l veuhen..... menjant matons
á casa la *Serafina*.

ANTON RABASSA.

Lo dilluns passat várem assistir al Odeon, ahont s' es-trená, á benefici del director de la companyia D. Joseph Villahermosa, lo drama «MELCHOR EL PICAPEDRERO.» Lo beneficiat y tota la companyia varen meréixer en varias situacions los aplausos de la escullida concurrencia (hi eram nosaltres) que omplia lo teatro.

La nova producció, en lo seu género, es de bona qualitat y creyem que omplirà 'l teatro algunas vegadas. Bon profit pera la empresa.

Sabut es que ratlla en mania, lo dir que los catalans no saben escriurer en castellá sens fer catalanadas.

—Jo 't desafio, digué un escriptor que escoltava á un d' aquets impertinents, á que t' escriuré una plana ab dugas catalanadas y que no las trobarás.

—Que sí.

—Que no.

—Proba.—L' escriptor desaparegué y á curts moments torná á entrar ab una cuartilla.

—Vaja.

—Atúrat. Atúrat. Lo sábi llegeix.

—¿Ja las tens?

—La una sí.

—Que es?

—Demá te las diré totas dugas.

—Al dia següent diu lo sábi—Noy ja las tinch—Mirat tal frase y tal altra.

—Donchs, noy, compara: y l' escriptor li presentá un impres que deya. *El castellano viejo*. Por D. Mariano José de Larra. (Figaro.)

POBLES QUE TENEN CELEBRITAT.

Córcega. —Per Napoleon lo gran.

Vilafranca. —Per las cocas y los cantis.

Florençia. —Pèl Dante.

Vich. —Per Balmes y las llangonissas.

Agramunt. —Pèls turrans de tauleta.

Sevilla. —Per Murillo y las olivas.

Cardedeu. —Per los borregos.

Y altres que dirèm quant nos vinga bé.

¿No saben res de lo nou album humoristich *LA VIDA DE UNA DONA*? Donchs si que es llástima. Figúrintse que será un llibre de unas 40 ó 50 láminas, fet per un pintor que sap be ahont té la ma dreta y que segons noticia será lo fruit de una observació de molts anys. Vejin un minyó que ha arribat á desembolicar los mistèris, vida y miracles de l' animal mes hermos que Dèu ha criat ¿sera tonto? Si volen ferse cárrech per la mostra, passintse per la llibreria de Sauní, que per veurer no si pert res.

Un senyó caminaba coix ja feya molt temps. Un dia lo vá trobar un amich.

—¿Y aixó, senyor Pau? ¿còm es que va coix?

—No me 'n parli, tinch un nervi *agraviat*...

—¿Y aixó l' apura?.. Home, *dòngali una satisfacció* y tornarà á caminar bè.

COSAS QUE SE SABEN SENS HAVERNE PASSAT APRENENTATJE.

Fer ulleras.

Fer bunyols.

Fer ullets.

Fer caretas.

Fer campanas.

Fer papers.

Fer pastels.

Tocar lo violon.

Y altrás que dirèm quant nos vinga bè.

Un minyó, que apenas tenia pel moixí, va entrar á casa de un perruquer y digué á lo fadri:

—Afaitim; pero deixim las patillas.

—Li deixaré las mevas; y ja me las tornarà quant vosté 'n tinga.

L' endemá del estreno d' una comedia, l' autor vá tro-bar á un conegut, que habia assistit al teatro:

—Que tal?.. que t' en vá semblar? li preguntá lo autor.

—Noy, te felicito; me va agradar.

—No es pas massa llarch aquell segon acte?

—No; los actes ja están bè... pero, noy, lo que tindrias d' escursar son los intermedis... aquestos si que t' han sortit una mica massa pesats.

—¿Quants anys me faria senyor Cinto?

—¿Qui jol Cap. Si sabia com son fets temps fa que me 'n desfaria uns quants dels meus.

La secció catalana que treballa en lo teatro Romea, es-trenará una comedia en un acte original y en vers que té per títol *L' ase de 'n Mora*. Desitjem al seu autor que los brams de la bestiola li omplin la casa, per honra seva y profit de la empresa, ja que part d' aqueixa no 's pert res, puig que arriba á costejar una decoració.

SÍMILS.

—¿En qué se semblan los noys quant neixen á los rings caudalosos?

En que ixen de mare.

—¿En qué se sembra una fortificació á un pollet?

En que tè canons.

—¿En qué se sembra un fusell á una figuera?

En que fa figas.

—¿En qué se sembra un juheu á una pera?

En que es-pera.

—¿En qué se sembra una gallina á un que capta?

En que tè menuts.

—¿En qué se sembra un ferro-carril á un any?

En que tè estacions.

XARADA.

Nom d' home es *segona* y *prima*;

nom de dona *prima* sola,

y ja que parlem de noms,

es nom d' arbre la *segona*.

Prima y *segona* juntadas

á la Xina portan mòma.

La *tercera*, es per menjar;

prima y *tersa* 's fa de roba.

Es cosa *dos* y *tercera*

quant més usada més bona.

Jo *tres* y *cuarta* la ma

si 'm donan diners: no es broma.

Si 'l Rey convida á dinar,

lo dinar nom del *tot* porta.

¿Qui es que diu que l' endevina?

¿Fiquinli 'ls dits á la boca!

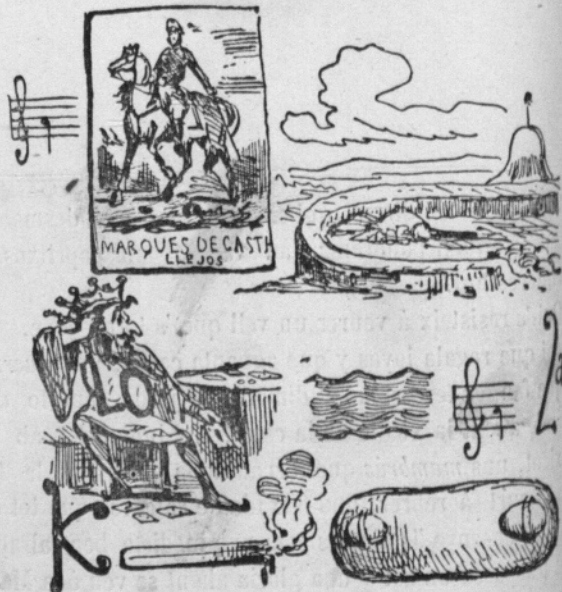
Solució á la xarada anterior.

CARABASSA.

Solució al geroglífich anterior.

Lo cá que lladra, bè guarda la casa.

GEROGLÍFICH.

La solució 's dará en lo número que vé.

Ara dissimulin.

E. R.—Casimiro Miralles.

Barcelona: Imprempta de Lluís Tasso, carrer del Arch del Teatre entre 'ls núms. 21 y 23.